

PERUSASIAKIRJAT

Keskuskomitea

Perun Kommunistinen Puolue

1988

I. MARXISMI-LENINISMI-MAOISMISTA

Kansainvälisen proletariaatin ideologia syntyi luokkataistelun ahjossa marxismina, josta myöhemmin tuli marxismi-leninismiä ja lopulta marxismi-leninismi-maoismia. Proletariaatin kaikkivoipalla tieteellisellä ideologialla, kaikkivoipa, koska se on totta, on näin siis kolme vaihetta: 1) marxismi, 2) leninismi, 3) maoismi; kolme vaihetta, hetkeä tai virstanpylvästä sen dialektisessa kehitysprosessissa. Nämä ovat osa samaa kokonaisuutta, joka alkoi 140 vuotta sitten *Kommunistisen Puolueen Manifestista*. Tämän kokonaisuuden kehityksessä, luokkataistelun sankarillisimpana aikakautena, ankarassa ja hedelmällisessä kahden linjan taistelussa kommunististen puolueiden sisällä, ja sen valtavan työn kautta, jonka toteuttivat ajattelun ja teon titaanit, jotka saattoivat nousta vain meidän luokastamme, erottautuu kolme sammumatonta soihtua: Marx, Lenin, Mao Tse-tung, jotka kolmen jättiläismäisen loikan kautta ovat aseistaneet meidät voittamattomalla marxismi-leninismi-maoismilla, tänä päivänä pääasiassa maoismilla.

Vaikka marxismi-leninismi on saavuttanut tunnustuksen yleispätevyydestään, maoismia ei ole tunnustettu täysin kolmantena vaiheena. Osa yksinkertaisesti kiistää tämän, osa tunnustaa sen vain ”mao tse-tungin ajatteluna”. Olemukseltaan molemmat, huolimatta niiden välisistä eroavaisuuksista, kiistävät, että puheenjohtaja Mao Tse-tung on kehittänyt marxismia yleispätevästi. Maoismin kiistäminen ”isminä” merkitsee sen yleispätevyyden kiistämistä ja näin muodoin sen kiistämistä, että se on kansainvälisen proletariaatin ideologian kolmas, uusi ja korkeampi vaihe: marxismi-leninismi-maoismi, pääasiassa maoismi, jonka kohotamme korkealle, jota puolustamme ja sovellamme.

JOHDANNOKSI, jotta ymmärtäisimme paremmin maoismia ja tarpeen taistella sen puolesta, muistakaamme Leniniä. Hän opetti, että kun vallankumous levisi itään, se ilmensi erityisiä olosuhteita, kiistämättä kuitenkaan mitään marxilaisuuden periaatteista tai laeista, olosuhteita, joita marxilaisuus ei voinut jättää huomiotta asettamatta vallankumousta vaaraan. Huolimatta kaikesta liberalismilla kyllästetyn ja valheellista marxilaisuutta, pedanttisuutta ja kirjaviisautta pursuavan intelligentsian uutta vastaan nostamasta mekastuksesta ja huutamisesta, ainoa oikeutettu ja oikea tapa on soveltaa marxilaisuutta konkreettisiin olosuhteisiin ja ratkaista uusia tilanteita ja ongelmia, joita jokainen vallankumous väistämättä kohtaa ja ratkaisee; tämä on päinvastaista revisionistien, opportunistien ja luopioiden pelottelevalle ja tekopyhälle ”ideologian, luokan ja kansan” puolustamiselle, jota ne julistavat, tai niille raivokkaille ja sokeille hyökkäyksille, joita toteuttavat vanhan järjestyksen pölhöt akateemikot ja kynäniekat, jotka ovat uponneet mätään porvarilliseen ideologiaan ja jotka puolustavat sitä vanhaa yhteiskuntaa, jossa he loisivat. Edelleen, Lenin sanoi selvästi, että vallankumous idässä tulisi tuomaan uusia ja suuria yllätyksiä erityisesti heille, joiden mielestä tulisi seurata vain tunnettuja polkuja ja jotka eivät kyenneet näkemään uutta; ja kuten kaikki tiedämme, Lenin luotti siihen, että toverit idässä tulisivat ratkaisemaan uusia ongelmia, joita marxilaisuus ei vielä ollut ratkaissut.

Edelleen, meidän täytyy ottaa huomioon, että kun toveri Stalin oikeutetusti ja oikein asetti, että olemme saavuttaneet leninismien asteen marxilaisuuden edelleenkehityksenä, esiintyi myös

vastustusta ja toiset menivät aivan mahdolluuksiin vaikuttaakseen uskottavilta väitetyssä marxilaisuuden puolustuksessaan. Meidän tulisi muistaa, että oli heitä, jotka väittivät, että leninismi olisi sovellettavissa vain takapajuisissa maissa; mutta taistelun keskellä käytäntö todisti, että leninismi oli marxilaisuuden suurta edelleenkehitystä, ja proletaarinen ideologia loisti voitokkaana maailman edessä marxismi-leninisinä.

Tänä päivänä maoismi kohtaa samanlaisia tilanteita; ja kuten aina, kaikki uusi sekä marxilaisuus itsekin on raivannut tiensä taistelussa, ja samoin maoismi tulee olemaan vallitsevaa ja se tulee tunnustetuksi.

Siitä **KONTEKSTISTA**, jossa puheenjohtaja Mao Tse-tung kehittyi ja jossa maoismi taottiin: kansainvälisellä tasolla, imperialismiin perustalla, maailmansodat, kansainvälinen proletaarinen liike, taistelu marxismiin ja revisionismiin välillä ja kapitalistinen restauraatio Neuvostoliitossa. On korostettava kolmea suurta virstanpylvästä nykyisellä vuosisadalla: ensin, Lokakuun vallankumous vuonna 1917, joka aloitti proletaarisen maailmanvallankumouksen aikakauden. Toiseksi, Kiinan vallankumouksen voitto vuonna 1949, joka käänsi voimasuhteen sosialismiin eduksi. Kolmanneksi, Suuri Proletaarinen Kulttuurivallankumous, joka alkoi vuonna 1966, joka merkitsi vallankumouksen jatkamista proletariaatin diktatuurin oloissa kurssin säilyttämiseksi kommunismia kohden. Riittäisi korostaa jo sitä, että puheenjohtaja Mao johti kahta näistä loisteliaista historiallisista tapahtumista.

Kiinassa, jossa maoismi tuli konkretisoiduksi maailmanvallankumouksen keskiössä, keskellä mitä monimutkaisempia ristiriitojen solmukohtia, kehittyi kiivas ja verinen luokkataistelu, jota leimasivat imperialistivaltojen pyrkimykset repiä ja jakaa Kiina osiin, Mantšu-valtakunnan tuho (1911), imperialismiin vastainen liike alkaen vuodesta 1919, valtavat talonpoikaiston kapinat, demokraattisen vallankumouksen 22 vuotta kestänyt aseellinen taistelu, suuri taistelu sosialismiin rakentamisen ja laajentamisen puolesta, ja 10 vuotta kestänyt vallankumouksen myrsky kulttuurivallankumouksen toteuttamiseksi keskellä mitä jyrkintä kahden linjan taistelua erityisesti revisionismia vastaan Kiinan kommunistisessa puolueessa, ja tämä kaikki edellä mainitun kansainvälisen panoraaman raameissa. Tästä historiallisten tapahtumien kokonaisuudesta meidän on nostettava neljä erityisen tärkeää: Kiinan Kommunistisen Puolueen perustaminen vuonna 1921; Sadonkorjuukapina vuonna 1927, joka avasi tien maaseudulta kaupunkien; Kansantasavallan perustaminen vuonna 1949; Suuri Proletaarinen Kulttuurivallankumous vuosina 1966-1976; kaikissa näissä neljässä puheenjohtaja Mao näytteli esitaistelija roolia ja mikä pääasiallista, oli niiden korkein johtaja, Kiinan vallankumouksen tunnustettuna johtajana.

Voimme sanoa seuraavaa puheenjohtaja Maon elämäkerrasta: syntyessään 26. joulukuuta 1893, hän avasi silmänsä sodan tulimyrskyn ravistelemassa maailmassa; hän oli talonpojan poika ja seitsemänvuotias boksarikapinan aikana; kun hän oli 18-vuotias opettajaopiskelija, keisarinvalta kaatui, ja hän ilmoittautui sotilaaksi tullakseen myöhemmin suureksi talonpoikien ja nuorison organisaattoriksi kotiseuduillaan Hunanissa. Hän oli kommunistisen puolueen ja työläisten ja talonpoikien puna-armeijan perustaja, hän muovasi tien kaupunkien valtaamiseksi maaseudulta käsin, kehitti kansantasavallan ja siten proletariaatin sotilaallisen teorian; hän oli uuden demokratian teoreetikko, hän perusti kansantasavallan; hän johti Suurta Harppausta Eteenpäin ja oli sosialismiin kehityksen edistäjä; hän johti taistelua Hruštšovia sekä hänen asiamiehensä modernissa revisionismissa vastaan, hän oli Suuren Proletaarisen Kulttuurivallankumouksen johtaja ja keulakuva. Nämä ovat virstanpylväitä, jotka ovat osoitus täysin vallankumoukselle annetusta elämästä. Proletariaatilla on kolme suurta voittoa tällä vuosisadalla; kaksi niistä kuuluu puheenjohtaja Maolle; aivan kuin yksi ei olisi jo tarpeeksi suuri kunnia, kaksi on sitä vieläkin enemmän.

Mitä tulee maoismin **SISÄLTÖÖN**, siihen, mikä siinä on olennaista, nostamme esille seuraavat perustavanlaatuiset kysymykset:

1. Teoria. Marxilaisuudella on kolme perusosaa: marxilainen filosofia, marxilainen poliittinen taloustiede ja tieteellinen sosialismi; edelleenkehitys näissä kolmessa merkitsee laadullista harppausta marxilaisuudessa kokonaisuudessaan, korkeampaa yhtenäisyyttä, joka merkitsee uutta vaihetta. Tätä vastaten on olennaista osoittaa, että puheenjohtaja Mao on saanut aikaan tuollaisen harppauksen, mikä voidaan nähdä niin teoriassa kuin käytännössäkin. Selittääksemme tämän paremmin, katsotaanpa edellä sanottua ja seuraavia kohtia:

Marxilaisen filosofian saralla hän kehitti dialektiikan ydintä, ristiriidan lakia, ja asetti, että se on ainoa peruslaki; ja hänen syvällisen dialektisen ymmärryksensä tietoteoriasta, jonka keskiössä on se, että on kaksi harppausta, jotka muodostavat sen lain (käytännöstä tietoon ja tiedosta käytäntöön, jälkimmäisen ollessa pääasiallinen), lisäksi on korostettava, että hän sovelsi mestarillisesti ristiriidan lakia politiikassa; ja edelleen, hän toi filosofian joukoille ja täytti näin tehtävän, jonka Marx meille jätti.

Marxilaisessa poliittisessa taloustieteessä puheenjohtaja Mao sovelsi dialektiikkaa analysoidessaan perustan ja ylärakenteen välistä suhdetta, ja jatkaessaan marxismi-leninisin taistelua revisionistista ”tuotantovoimien” teesiä vastaan, hän tuli johtopäätökseen, että ylä rakenne, tietoisuus, voi muokata perustaa ja vallan avulla kehittää tuotantovoimia. Edelleenkehittäessään leninististä ajatusta politiikasta talouden kiteymänä hän asetti, että politiikka on komentavassa asemassa (sovellettavissa kaikilla tasoilla), ja että poliittinen työ on elämänlanka taloudellisessa työssä, mikä johtaa todelliseen poliittisen talouden hallintaan eikä pelkkään talouspolitiikkaan.

Kysymys, jota ylenkatsotaan huolimatta sen merkityksellisyydestä erityisesti heille, joiden tehtävänä on toteuttaa demokraattisia vallankumouksia, on maolainen teesi byrokraattisesta kapitalismista, joka on kapitalismia, joka kehittyy imperialismin sortamissa kansakunnissa ja jossa on vaihtelevissa määrin asteita piilevästä feodalismista tai jopa muista edeltävistä muodoista. Tämä on elintärkeä kysymys pääasiassa Aasiassa, Afrikassa ja Latinalaisessa Amerikassa, mistä johtuu, että oikea ymmärrys tästä kysymyksestä johtaa oikeaan vallankumoukselliseen johtoon, sillä taloudellinen perusta sosialistiseen vallankumoukseen siirtymiseksi toisena vaiheena on riippuvainen byrokraattisen kapitalismin takavarikoimisesta.

Pääasiallista on kuitenkin se, että puheenjohtaja Mao Tse-tung on edelleenkehittänyt sosialismin poliittista taloustiedettä. Hänen kritiikkinsä sosialistisesta rakennustyöstä Neuvostoliitossa on mitä tärkein; samoin hänen teesinsä siitä, miten sosialismia tulisi kehittää Kiinassa: asettaa maanviljelys perustaksi ja teollisuus johtavaksi aspektiksi; raskaan teollisuuden, kevyen teollisuuden ja maanviljelyksen välisen suhteen tulisi ohjata teollistumista ottaen raskaan teollisuuden keskipisteeksi taloudellisessa rakennustyössä antaen samanaikaisesti täyden huomion kevyelle teollisuudelle ja maanviljelykselle. On syytä korostaa Suurta Harppausta Eteenpäin ja sen toteuttamisen olosuhteita: yksi, poliittinen linja, joka antaa oikeutetun ja oikean kurssin. Kaksi, pieniä, keskisuuria ja suuria organisaatiomuotoja, paljon ensimmäisiä ja vähän viimeisiä. Kolme, suuri impulssi, valtava joukkoponnistus tämän kaiken liikkeelle panemiseksi ja loppuun saattamiseksi voitokkaasti; Suuren Harppauksen tuloksia tulee arvioida ennen kaikkea sen mukaan, millainen prosessi pantiin liikkeelle ja mitkä ovat sen historialliset näköalat, eikä sen välittömien saavutusten mukaan; ottaen huomioon sen yhteyden maatalouden kollektivisoinnin ja kansankommuunien kanssa. Lopuksi, meidän tulee olla hyvin tietoisia hänen opeistaan objektiivisuudesta ja subjektiivisuudesta ymmärryksessä ja sosialismin lakien hallitsemisessa; että nuo vähäiset vuosikymmenet sosialismia eivät ole antaneet nähdä sen täydellistä kehitystä ja näin saavuttaa parempaa ymmärrystä sen laeista ja soveltamisesta; ja pääasiallisesti, suhteesta vallankumouksen ja taloudellisen prosessin välillä, joka konkretisoituu tunnukseen ”tartukaa

vallankumoukseen ja edistää tuotantoa”. Joka tapauksessa tätä on käsitelty hyvin vähän huolimatta tämän marxilaisen poliittisen taloustieteen edelleenkehityksen kauaskantoisesta merkityksestä.

Tieteellisen sosialismin saralla puheenjohtaja Mao kehitti teoriaa luokista analysoiden niitä taloudellisella, poliittisella ja ideologisella tasolla; vallankumouksellinen väkivalta yleispäteväenä lakina ilman poikkeuksia, vallankumous tapahtumana, jossa yksi luokka syrjäyttää väkivaltaisesti toisen, hän muotoili suuren teesin siitä, että ”valta kasvaa kiväärin piipusta” ja ratkaisi kysymyksen vallan valtaamisesta sorretuissa kansakunnissa kaupunkien maaseudulta käsin valtaamisen kautta ja muovasi tämän yleiset lait. Hän määritteli ja kehitti loistavasti teoriaa luokkataistelusta sosialismissa: että antagonistinen taistelu proletariaatin ja porvariston välillä, sosialistisen ja kapitalistisen tien välillä sekä sosialismin ja kapitalismin välillä jatkuu; että konkreettisesti, ei ole selvää, kumpi on voittamassa, että se on kysymys, jonka ratkaisu vaatii aikaa: restauraation ja vastarestauraation prosessin on kehityttävä, jotta proletariaatti voi lujittaa valtansa kiistämättömästi proletariaatin diktatuurin kautta; lopuksi ja pääasiallisesti tämän voimallinen ratkaisu, jolla on kauaskantoista historiallista merkitystä: Suuri Proletaarinen Kulttuurivallankumous sosialistisen vallankumouksen jatkona proletariaatin diktatuurin alaisuudessa.

Nämä perustavanlaatuiset kohdat, yksinkertaisesti esitettyinä, mutta hyvin tunnettuina ja kiistämättöminä, osoittavat sen, että puheenjohtaja on edelleenkehittänyt marxilaisuuden perusosia, ja että marxismi-leninismi on korotettu marxismi-leninismi-maoismiksi, pääasiassa maoismiksi.

Jatkaen tätä yhteenvetoa, katsokaamme muita erityisiä kohtia, jotka juontuvat edellä sanotusta, mutta jotka tulee myös ottaa huomioon. Seuraava on vain yleisluontoinen katsaus näihin kysymyksiin huomion niihin kiinnittämiseksi.

2. Uusi demokratia. Ensinnäkin se on marxilaisen valtioteorian edelleenkehitystä, asettaen kolme diktatuurin tyyppiä: 1) porvariston diktatuuri, vanhoissa porvarillisissa demokratioissa, kuten USA:ssa, tähän voidaan lukea mukaan myös ne diktatuurit, joita on olemassa sorretuissa kansakunnissa esimerkiksi Latinalaisessa Amerikassa, 2) proletariaatin diktatuuri, kuten Neuvostoliitossa tai Kiinassa ennen revisionistista vallankaappausta; ja 3) uusi demokratia, joka on proletariaatin ja talonpoikaiston liittoon perustuvaa yhteisdiktatuuria, jota johtaa proletariaatti ja sen kommunistinen puolue. Tämä toteutui Kiinassa demokraattisen vallankumouksen aikana ja tänään konkretisoituu Perussa kansankomiteoissa, tukialueilla ja perusteilla olevassa Uusdemokraattisessa kansantasavallassa. On perustavanlaatuista korostaa tässä valtioteorian edelleenkehityksessä avaineroavaisuutta valtiojärjestelmän, joka on yhden tai useamman valtaa käyttävän luokan diktatuuria, tämän olleen pääasiallinen puoli, ja hallintomuodon, joka ymmärretään tämän vallan käytön organisoimisena, välillä.

Toiseksi uusi demokratia, joka on eräs puheenjohtaja Maon merkittävimmistä edelleenkehityksistä, konkretisoi meille mestarillisesti uudentyypin porvarillisen vallankumouksen, jota vain proletariaatti voi johtaa; yhteenvetona, se on demokraattinen vallankumous proletaarisen maailmanvallankumouksen uudella aikakaudella, jota elämme. Uusdemokraattinen vallankumous merkitsee uutta taloutta, uutta politiikkaa ja uutta kulttuuria, ja se tapahtuu tietenkin kumoamalla vanhan järjestelmän ja nostattamalla uuden aseiden, ainoalla tavalla, jolla maailmaa voidaan muuttaa.

Lopuksi, on tärkeää korostaa, että uusi demokratia demokraattisena vallankumouksena, vaikka se täyttääkin pääasiassa demokraattisia tehtäviä, edistää täydentävästi joitakin sosialistisia tehtäviä; näin sellaisia maita kuin omamme koskeva kysymys kahdesta vaiheesta, demokraattisesta ja sosialistisesta, tulee ratkaistuksi kokonaan; siten turvataan, että kun demokraattinen vaihe päättyy, vallankumous jatkuu sosialistisena vallankumouksena ilman taukoa, katkeamatta.

3. Kolme välinettä. Kysymys vallankumouksen kolmesta välineestä vaatii puolueelta ymmärrystä keskinäissuhteesta puolueen, armeijan ja yhteisrintaman välillä; ja jotta voitaisiin ymmärtää ja johtaa näiden kolmen välineen keskinäisvaikutteista rakennusprosessia keskellä sotaa tai uuden valtion pystyttämistä, joka perustuu aseistettujen kansanjoukkojen voimaan ja ilmaisee oikeutettua ja oikeaa johtotyötä. Rakennustyötä ohjaa se periaate, että oikeutettu ja oikea ideologinen linja on ratkaiseva ja tällä ideologis-poliittisella perustalla kehitetään samanaikaisesti organisatorista rakennustyötä, keskellä taistelua proletarisen ja porvarillisen linjan välillä ja luokkataistelun myrskyssä, pääasiassa sodan, joka on taistelun päämuoto, joko nykyisyydessä tai potentiaalisesti.

Mitä tulee **puolueeseen**, puheenjohtaja Mao lähtee liikkeelle kommunistisen puolueen, uudentyypin puolueen, proletariaatin puolueen, tänä päivänä sanoisimme marxilais-leniniläis-maolaisen puolueen, tarpeesta. Se on puolue, jonka päämääränä on vallata valta ja puolustaa sitä, tästä syystä se on erottamattomasti yhteydessä kansansotaan, joko sen aloittamiseksi, kehittämiseksi tai sen johtamiseksi itsensä puolustamiseksi; puolue, joka nojautuu joukkoihin, joko kansansodan itsensä kautta, sillä kansansota on joukkojen sotaa, tai yhteisrintaman kautta, joka luokkarintamana perustuu joukkojen enemmistöön. Puolue kehittää ja muuntaa itseään vallankumouksen vaiheita vastaten ja niiden sisältämien ajanjaksojen mukaisesti; ja sen kehityksessä eteenpäin ajava voima ovat ristiriidat, jotka konkretisoituvat puolueen sydämessä kahden linjan taisteluna proletarisen ja porvarillisen linjan tai yleensä ei-proletarisen linjan välillä, mikä on olemukseltaan ja pääasiassa taistelua revisionismia vastaan. Tämä johtaa ideologian ratkaisevaan merkitykseen puolueen elämässä ja oikaisukampanjoiden kehittämiseen. Näiden tarkoituksena on koko puolueen organisaatioiden ja militanttien järjestelmän asettaminen vastaamaan oikeutettuja ja oikeita ideologioita ja poliittisia linjoja proletarisen linjan hallitsevan aseman säilyttämiseksi ja sen puolesta, että puolueen johto säilyy sen lujassa otteessa. Puolue palvelee proletariaatin vallan pystyttämistä hallitsevana luokkana, joko uuden demokratian kautta ja pääasiallisesti proletariaatin diktatuurin pystyttämiseksi ja sen lujittamiseksi ja kehittämiseksi, valloittaen kulttuurivallankumousten kautta suuren lopullisen päämäärän, kommunismin; tästä syystä puolueen tulee pystyä johtamaan kaikkea kaikinpuolisesti.

Vallankumouksellinen armeija on uudentyypinen armeija, jonka tehtävänä on toteuttaa poliittisia tehtäviä, jotka puolue on määritellyt proletariaatin ja kansan intresseissä. Tämä luonne konkretisoituu kolmessa tehtävässä: taistella, tuottaa – jotta se ei olisi loismainen taakka joukoille – ja mobilisoida joukkoja. Se on armeija, joka rakentuu poliittisesti proletariaatin ideologian, marxismi-leninismi-maoismin (tänä päivänä), perustalle, ja puolueen määrittelemälle yleispoliittiselle linjalle sekä sotilaalliselle linjalle. Se on armeija, joka perustuu ihmisille eikä aseille; se on armeija, joka nousee joukoista, on aina heidän kanssaan yhteenliittynyt ja palvelee heitä koko sydämellään – mikä mahdollistaa sen, että se voi liikkua kuin kalat vedessä joukkojen keskuudessa. Ilman kansanarmeijaa kansalla ei ole mitään, sanoo puheenjohtaja Mao. Samalla hän opettaa meille, että puolueen on ehdottomasti johdettava armeijaa ja asettaa suuren periaatteensa: puolue pitää kivääriä komennossaan eikä kiväärin saa koskaan sallia komentavan puoluetta. Sen lisäksi, että hän muovasi täysin uudentyypin armeijan rakentamisen periaatteet ja normit, puheenjohtaja kannustaa meitä estämään sen, että armeijaa käytettäisiin kapitalismin restauroimiseen anastamalla sen johto vastavallankumouksellisen vallankaappauksen avulla, ja edelleenkehittäen Leninin teesiä kansanmiliisistä, hän edisti enemmän kuin kukaan kansan yleistä aseistamista ja näin valmisteli maaperän ja osoitti meille tien kohti kansanjoukkojen aseistettua merta, joka tulee viemään meidät kansan ja proletariaatin lopulliseen vapautukseen.

Juuri puheenjohtaja Mao kehitti ensi kertaa kokonaisvaltaisen teorian **yhteisrintamasta** ja asetti sen lait. Rintama, joka perustuu työläisten ja talonpoikien liittoon on tae proletariaatin hegemonialle vallankumouksessa. Se on luokkarintama, jota johtaa proletariaatti, jota edustaa sen puolue, tiivistetysti, se on yhteisrintama kommunistisen puolueen johdon alaisuudessa; se on yhteisrintama

kansansotaa varten, vallankumousta varten, vallan valtaamiseksi proletariaatille ja kansalle. Niinpä yhteisrintama on vallankumouksellisten voimien yhteenliittymä vastavallankumouksellisia voimia vastaan taistelun käymiseksi vallankumouksen ja vastavallankumouksen välillä pääasiallisesti kansansodan kautta, siis aseellisesti. Yhteisrintama ei tietenkään ole koostumukseltaan sama jokaisella vallankumouksen asteella ja lisäksi sillä on omat erikoisuutensa vastaten kunkin asteen eri hetkiä; samoin yhteisrintama yhdessä vallankumouksessa ei ole sama kuin yhteisrintama kansainvälisellä tasolla, vaikka ne noudattavatkin samoja lakeja. Lisäksi on tärkeää korostaa suhdetta rintaman ja valtion välillä, kuten teki puheenjohtaja Mao huomauttamalla, että yhteisrintama on yhteisdiktatuurin muoto, sellaisen, kuin oli japanilaisvastaisen sodan aikana. Tämä on kysymys, jota tulee tutkia, erityisesti meidän, joilla on tehtävänämme demokraattinen vallankumous.

4. Kansansota on kansainvälisen proletariaatin sotilaallinen teoria; siinä on ensimmäisen kerran yhteenvedettynä, systemaattisessa ja kokonaisvaltaisessa muodossa, teoreettinen ja käytännöllinen kokemus taisteluista, sotilaallisista toimista ja sodista, joita proletariaatti on käynyt, ja pitkää kansan aseellisesta taistelusta ja erityisesti talonpoikaissodista Kiinassa. Puheenjohtaja Maon myötä luokka saavuttaa oman sotilaallisen teoriansa; samalla tästä kysymyksestä vallitsee suuri hämmennys ja ymmärryksen puute. Tämä nousee siitä, miten nähdään kansansota Kiinassa. Yleisesti se nähdään rajoittuneesti ja vähätellen pelkkänä sissisotana; jo tämä osoittaa ymmärryksen puutetta siitä, että puheenjohtaja Maon myötä sissisota sai strategisen roolin. Tämän lisäksi ei ymmärretä sissisodan kehitystä, jossa sen fluidisesta olemuksesta juontuen sen kulussa kehittyi liikkuvuus, liikuntasota, asemasota, suuret strategisen offensiivin suunnitelmat ja pienten, keskisuurten ja suurten, miljoonien ihmisten kaupunkien valtaaminen yhdistämällä hyökkäys ulkopuolelta ja kapina sisällä. Niinpä voidaan sanoa lyhyesti: Kiinan vallankumouksen neljä vaihetta, ja pääasiassa vaiheet agraarisodasta kansanvapautussotaan, ottaen huomioon japanilaisvastaisen sodan näiden kahden sodan välissä, osoittavat eri puolia ja monimutkaisuuksia yli 20 vuoden ajan valtavan väkirikkaassa maassa käydyssä vallankumouksellisessa sodassa, joka mobilisoi joukkoja ja johon joukot ottivat osaa valtavana mittakaavassa. Tästä sodasta nousee kaikenlaisia esimerkkejä; ja se, mikä on pääasiallista, on sen erityislaatuinen tutkimus ja se, että sen periaatteet, lait, strategia, taktiikka, normit jne. ovat tulleet mestarillisesti asetetuiksi. Tässä mahtavassa ahjossa, sen perustalla, mitä on asetettu marxismi-leninismissä, puheenjohtaja Mao muovasi proletariaatin sotilaallisen teorian, kansansodan.

Meidän tulee kiinnittää paljon huomiota siihen, että myöhemmin, ollen hyvin tietoinen ydinaseiden ja ohjusten olemassaolosta ja jopa sellaisia hallussaan pitäen, puheenjohtaja itse piti yllä ja kehitti kansansotaa sen jatkamiseksi uusissa ydinaseiden ja valtojen ja supervaltojen sodan oloissa; tiivistetysti, kansansota on proletariaatin ja kansan ase, jolla se voi kohdata ydinsodat.

Ratkaiseva avainkysymys on kansansodan yleispätevyys ja sen soveltaminen tätä vastaten, ottaen huomioon erilaiset vallankumousten tyypit ja jokaisen vallankumouksen erityislaatuiset olosuhteet. Tätä avainkysymystä ajatellen on olennaisesti otettava huomioon se, että sellainen kansannousu kuin Petrogradissa ei ole toistunut kertaakaan; on otettava huomioon fasisminvastainen vastarinta ja eurooppalaiset sissisodat toisessa maailmansodassa, kuten myös nyt Euroopassa käydyt aseelliset taistelut; se tosiasia, että Lokakuun vallankumous ei ollut lainkaan vain kansannousu, vaan useita vuosia kestänyt vallankumouksellinen sota. Tästä seuraten myös vallankumous imperialistisissa maissa voidaan käsittää vain vallankumouksellisena sotana, ja nykypäivänä siis kansansotana.

Lopuksi, kommunistien ja vallankumouksellisten, proletariaatin ja kansan tulee tänään enemmän kuin koskaan ennen takoa itsensä totuudessa: ”Niin, me olemmekin vallankumouksellisen sodan kaikkivallan puoltajia; se on hyvä, eikä paha, se on marxilaista.” Tämä tarkoittaa kansansodan voittamattomuuden puoltamista.

5. Suuri Proletaarinen Kulttuurivallankumous on historiallisesti katsoen puheenjohtaja Maon marxismi-leninismien edelleenkehityksistä kaikkein merkittävin; se on ratkaisu suureen ratkaisemattomaan kysymykseen vallankumouksen jatkamisesta proletariaatin diktatuurin oloissa; ”se edustaa uutta vaihetta, yhä syvempää ja kaikenpuolisempaa, sosialistisen vallankumouksen kehityksessä maassamme.”

Millainen tilanne ilmeni? Kuten Kiinan Kommunistisen Puolueen päätös Suuresta Proletaarisesta Kulttuurivallankumouksesta toteaa: ”Vaikka porvaristo on tullut syöstyksi vallasta, se yrittää jatkuvasti käyttää riistäjäluokan vanhoja ideoita, kulttuuria, tottumuksia ja tapoja korruptoidakseen joukkoja, pitääkseen heitä vankina ja pyrkiäkseen järjestämään paluunsa näyttämölle. Proletariaatin on tehtävä päinvastoin: sen on suoraan vastattava jokaiseen porvariston haasteeseen ideologian piirissä ja käyttää proletariaatin uusia ajatuksia, kulttuuria, tottumuksia ja tapoja muuttaakseen koko yhteiskunnan henkistä tilaa. Tässä hetkessä päämääränämme on taistella kapitalistista tietä seuraavia virassa olevia henkilöitä vastaan ja murskata heidät, kritisoida ja hylätä taantumukselliset porvarilliset akateemiset ”auktoriteetit”, kritisoida ja hylätä kaikkien muiden riistäjäluokkien ideologiat ja uudistaa opetus, kirjallisuus ja taide ja kaikki muut ylärakenteen osat, jotka eivät vastaa sosialistista taloudellista perustaa ja näin helpottaa sosialistisen järjestelmän lujittamista ja kehittämistä.”

Näissä olosuhteissa kehittyi mitä maatajärjestyttävien poliittinen prosessi ja suurin joukkomobilisaatio, joka on kuunaan nähty maan päällä, jonka päämäärät puheenjohtaja Mao määritteli seuraavasti: ”Nykyinen suuri proletaarinen kulttuurivallankumous on täysin tarpeellinen ja erittäin oikea-aikainen toimi proletariaatin diktatuurin vahvistamiseksi ja kapitalistisen restauraation estämiseksi ja sosialismin rakentamiseksi.”

Korostakaamme siis kahta kysymystä: 1) Suuri Proletaarinen Kulttuurivallankumous merkitsee virstanpylvästä proletariaatin diktatuurin kehityksessä proletariaatin valtaanastumisesta lähtien, mikä konkretisoitui vallankumouksellisissa komiteoissa; ja 2) kapitalismin restauraatio Kiinassa vuoden 1976 vastavallankumouksellisen vallankaappauksen jälkeen ei kiistä Suurta Proletaarista Kulttuurivallankumousta, vaan se on vain osa taistelua restauraation ja vastarestauraation välillä, ja päinvastoin osoittaa sen kauaskantoisen merkityksen, joka Suurella Proletaarisella Kulttuurivallankumouksella on ihmiskunnan vääjäämättömässä marssissa kohti kommunismia.

6. Maailmanvallankumous. Puheenjohtaja Mao korostaa toistuvasti maailmanvallankumouksen kokonaisuuden tärkeyttä, ottaen lähtökohdaksi sen, että vallankumous on päätendenssi, kun taas imperialismin mädänneisyys kasvaa päivä päivältä, ja että joukkojen rooli, joukkojen, joiden määrä kasvaa vuosi vuodelta, saa ja tulee saamaan kaikki näkemään niiden patoamattoman muutosvoiman, ja hän korostaa tätä siinä suuressa totuudessa, jota hän painotti toistuvasti: Joko me kaikki astumme kommunismiin tai kukaan ei astu. Tämän erityisen näköalan sisällä imperialismin aikakaudella, suuren historiallisen ”50-100 vuoden” ajanjakson sisällä ja sen kontekstissa, avautuu jenkki-imperialismin ja neuvostoliittolaisen sociali-imperialismin vastaisen taistelun jakso – nuo paperitiikerit uhkaavat maailmaa ydinsodalla, minkä suhteen meidän on ensinnäkin oltava sitä vastaan ja toiseksi etukäteen valmistautua vastustamaan sitä kansansodalla ja tehdä vallankumous. Toiseksi, ottaen lähtökohdaksi sorrettujen kansakuntien historiallisen tärkeyden, ja erityisesti niiden perspektiivin, kuten myös ne poliittiset ja taloudelliset suhteet, jotka kehittyvät imperialismin mätänemisprosessin perustalla, puheenjohtaja Mao kohotti teesinsä ”kolmen maailman erottumisesta”. Tämä kaikki johtaa maailmanvallankumouksen strategian ja taktiikan kehittämisen tarpeeseen. Valitettavasti tunnemme vain vähän tai lähes ei lainkaan puheenjohtaja Maon kirjoituksia ja esityksiä tästä syväkävystä kysymyksestä; samalla ne muruset, jotka tunnetaan, osoittavat ne loisteliaat näköalat, jotka hänellä oli mielessään ja ne suuret linjat, joita meidän on seurattava ymmärtääksemme ja palvellaksemme maailmanvallankumousta.

7. Ylärakenne, ideologia, kulttuuri, koulutus. Puheenjohtaja tutki tarkkanäköisesti ja syvällisesti näitä ja muita näihin liittyviä kysymyksiä ja ratkaisi ne; tästä syystä myös tämä on jälleen perustavanlaatuinen kysymys, joka vaatii huomiota.

Lopuksi, näiden perustavanlaatuisten kysymysten sisältö osoittaa selvästi jokaiselle, joka haluaa nähdä ja ymmärtää, että meillä on kolmas, uusi ja korkeampi marxilaisuuden vaihe; maoismi. Olla marxilainen tänään on olla marxisti-leninisti-maolainen, pääasiassa maolainen.

Edellä esitetty sisältö johtaa meidät kahden kysymyksen äärelle.

Mikä on perustavanlaatuista maoismissa? **Perustavanlaatuista maoismissa on valta.** Valta proletariaatille, valta proletariaatin diktatuurille, valta perustuen kommunistisen puolueen johtamaan aseelliseen voimaan. Toisin sanoen: 1) Valta proletariaatin johdon alla demokraattisessa vallankumouksessa; 2) valta proletariaatin diktatuurille sosialistisessa vallankumouksessa ja kulttuurivallankumouksissa; 3) valta perustuen kommunistisen puolueen johtamaan aseelliseen voimaan, valta, joka vallataan ja jota puolustetaan kansansodan kautta.

Entä mitä on maoismi? Maoismi on marxismi-leninismien kohottamista kolmanteen, uuteen ja korkeampaan vaiheeseen taistelussa demokraattisen vallankumouksen proletarisen johdon puolesta, sosialistisen rakennustyön kehityksessä ja vallankumouksen jatkamisessa proletariaatin diktatuurin oloissa proletarisen kulttuurivallankumouksen muodossa. Se on ilmaantunut, kun imperialismien mätäneminen syventyy ja vallankumouksesta on tullut historian päätendenssi, keskellä monimutkaisimpia ja suurimpia sotia, joita on koskaan nähty ja säälimättömässä taistelussa nykyaikaista revisionismia vastaan.

TAISTELU MAOISMIN PUOLESTA. Lyhyesti ja hyvin sanottuna, taistelu Mao Tse-tungin ajattelun puolesta alkoi Zunyinin kokouksessa vuonna 1935; tuolloin puheenjohtaja Mao nousi Kiinan Kommunistisen Puolueen johtoon; vuonna 1947 Kiinan Kommunistisen Puolueen VII kongressi saavutti yhtenäisyyden siitä, että puoluetta johtaa marxismi-leninismi ja mao tse-tungin ajatukset, joka oli määritelmä, joka kumottiin VIII kongressissa, sillä oikeistolinja hallitsi tätä. IX kongressi vuonna 1969 teki yhteenvedon Suuresta Proletaarisesta Kulttuurivallankumouksesta ja asetti, että Kiinan Kommunistista Puoluetta johti marxismi-leninismi-mao tse-tungin ajattelu; tähän saakka tapahtui kehitystä.

Kansainvälisellä tasolla se saavutti vaikutusvaltaa 1950-luvulta alkaen; mutta vasta Suuren Proletaarisesta Kulttuurivallankumouksen myötä sitä alettiin levittää intensiivisesti ja sen arvovalta kasvoi valtavasti, ja puheenjohtaja Mao tuli maailmanvallankumouksen tunnustetuksi johtajaksi ja loi marxismi-leninismien uuden vaiheen; täten useat kommunistiset puolueet omaksuvat määritelmän marxismi-leninismi-mao tse-tungin ajattelu. Maailman tasolla maoismi ottaa yhteen avoimesti ja säälimättä nykyaikaisen revisionismin kanssa, paljasti sen ytimiään myöten, vakuuttavasti, ja samoin teki Kiinan Kommunistinen Puolue riveissään, mikä kohotti puheenjohtajan suuren punaisen lipun yhä korkeammalle: proletariaatin ideologian kolmas, uusi ja korkeampi vaihe. Nykyhetkessä maoismi on neuvostoliittolaisen, kiinalaisen ja albanialaisen revisionismin hyökkäyksen kohteena. Kuitenkin tänä päivänä jopa heidän, jotka tunnustavat puheenjohtajan suuret kontribuutiot, joukossa osa pitää yhä kiinni siitä, että olemme yhä marxismi-leninismien asteella ja toiset hyväksyvät vain mao tse-tungin ajattelun, mutta eivät lainkaan maoismia.

Maassamme revisionistit, jotka tanssivat eri isäntiensä Gorbatšovin, Dengin, Alian tai Castron pillin mukaan, ovat hyökänneet ja hyökkäilevät raivokkaasti maoismia vastaan; heidän joukossaan on tuomittava, paljastettava ja säälimättömästi taisteltava Del Pradosin ja hänen koplansa kovakalloista revisionismia vastaan, ns. ”Perulaista Kommunistista Puoluetta” vastaan, itsensä ”Perun Kommunistiseksi Puolueeksi, *Patria Rojaksi*” nimenneiden alhaisia juonitteluja vastaan –

ylennettyään itsensä ”suuriksi maolaisiksi” he ovat ryhtyneet Dengin palvelijoiksi tuomittuaan ensin hänet hänen virastapoistamisensa jälkeen vuonna 1976 – samoin on tuomittava, paljastettava ja säälimättömästi taisteltava anti-maoismia vastaan ns. ”Yhdistyneestä Vasemmistosta”, joka kuhisee revisionisteja ja valheellisille marxilaisille ja kaikenkarvaisille opportunisteille sopivia jopa anti-marxilaisia asenteita. Maoismin kohottaminen paljastavana peilinä revisionistien eteen ja heitä vastaan taisteleva säälimättä kansansodan kehittämiseksi ja demokraattisen vallankumouksen voiton, joka on tuloillaan, saavuttamiseksi, on kiertämätön ja välttämätön tehtävä, jolla on strateginen luonne.

Perun Kommunistinen Puolue omaksui, puolueen rekonstituution liikkeelle paneman puheenjohtaja Gonzalon johtaman fraktion kautta, marxismi-leninismi-mao tsetungin ajattelun vuonna 1966; vuonna 1979 se omaksui tunnuksen: ”Kohottakaa, puolustakaa ja soveltakaa marxismi-leninismi-maoismia-mao tse-tungin ajattelua!”; vuonna 1981 tunnuksen: ”Kohti maoismia!” ja vuonna 1982 maoismin elimillisenä osana ja korkeampana edelleenkehityksenä kansainvälisen proletariaatin ideologiasta: marxismi-leninismi-maoismin. Kansansodan myötä olemme ymmärtäneet syvällisemmin, mitä maoismi merkitsee, ja olemme tehneet juhlallisen valan: ”Kohottakaa, puolustakaa ja soveltakaa marxismi-leninismi-maoismia, pääasiassa maoismia!” ja valan taistella väsymättä asettaaksemme sen maailmanvallankumouksen komentajaksi ja oppaaksi, sen ainoaksi, todelliseksi punaiseksi ja haalistumattomaksi lipuksi, joka on proletariaatin, sorrettujen kansakuntien ja maailman kansojen tae voitosta heidän rautaisten legiooniensa katkeamattomassa taistelun marssissa kohti kultaista ja ikuisesti loistavaa kommunismia.

II. GONZALON AJATTELUSTA

Jokainen vallankumous luo kehitysprosessissaan johtavan luokan eli proletariaatin taistelun ja ennen kaikkea sen kiertämättömistä luokkaintresseistä nousevan kommunistisen puolueen taistelun kautta ryhmän johtajia ja pääasiassa yhden, joka edustaa ja johtaa sitä, johtajan, jolla on tunnustettua auktoriteettia ja vaikutusta; meidän oloissamme tämä on konkretisoitunut, historiallisena välttämättömyytenä ja sattumana, puheenjohtaja Gonzaloon, puolueen ja vallankumouksen johtajaan.

Edelleen, ja tämä on jokaisen johtajuuden perustana, vallankumoukset luovat ajattelun, joka ohjaa niitä, ja tämä on seurausta kansainvälisen proletariaatin ideologian yleispätevän totuuden soveltamisesta kunkin vallankumouksen konkreettisiin oloihin; ohjaava ajattelu, joka on välttämätöntä voiton saavuttamiseksi ja vallan valtaamiseksi, ja edelleen, vallankumouksen jatkamiseksi ja kurssin pitämiseksi aina kohti ainoaa suurenmoista päämäärää, kommunismia; ohjaava ajattelu, joka saavutettuaan laadullisen harppauksen, jolla on ratkaiseva merkitys sen johtamalle vallankumoukselliselle prosessille, tulee tunnetuksi sen, joka sen on teoreettisesti ja käytännöllisesti muovannut, nimellä. Meidän tapauksessamme tämä ilmiö tuli ensin määritellyksi ohjaavana ajatteluna, myöhemmin puheenjohtaja Gonzalon ohjaavana ajatteluna ja sen jälkeen Gonzalon ajatteluna. Tämä siksi, että puheenjohtaja on kohottanut sen soveltamalla marxismi-leninismi-maoismia Perun konkreettisiin oloihin, ja näin hän varusti puolueen ja vallankumouksen elintärkeällä aseella, joka on voiton tae.

Gonzalon ajattelu on tullut taotuksi vuosien intensiivisessä, järkähtämättömässä ja keskeytymättömässä taistelussa marxismi-leninismi-maoismin kohottamiseksi korkealle, sen puolustamiseksi ja soveltamiseksi, Mariáteguin tien jatkamiseksi ja sen kehittämiseksi, puolueen rekonstruoimiseksi ja pääasiassa kansansodan aloittamiseksi, ylläpitämiseksi ja kehittämiseksi Perussa palveluksena maailmanvallankumoukselle ja sille, että marxismi-leninismi-maoismista, pääasiassa maoismista, niin teoriassa kuin käytännössä, tulee sen ainoa komentaja ja opas.

Puolueelle on olennaisen tärkeää tutkia Gonzalon ajattelua saavuttaakseen oikeutetumman ja oikeamman ymmärryksen yleispoliittisesta linjasta ja pääasiassa sotilaallisesta linjasta, tavoitteena syventää ymmärrystä Perun vallankumouksen erikoisuuksista, sitä erityistä ja omalaatuista, jota puheenjohtaja Gonzalo on mestarillisesti korostanut. Niin me palvelemme ”suurta suunnitelmaa tukialueiden kehittämiseksi”, kansansodan kehittämistä ja vallan koko maassa valtaamisen näköalaa.

Tutkimme Gonzalon ajattelua ottaen lähtökohdaksi sen historiallisen kontekstin, joka sen on synnyttänyt; katsomme ideologista perustaa, joka kannattelee sitä; tarkennamme sen sisältöä, joka on olennaisemmin ilmaistuna yleispoliittisessa linjassa ja tämän keskuksena olevassa sotilaallisessa linjassa; sitä tulisi arvioida suhteessa siihen, mikä siinä on perustavanlaatuisia, kysymys vallasta, kysymys vallan valtaamisesta täällä Perussa, mikä on erottamattomasti kytköksissä vallan valtaamiselle proletariaatille koko maailmassa; ja kiinnitämme paljolti huomiota siihen, miten se on taottu kahden linjan taistelussa.

Lyhyesti yhteenvedettynä näitä perustavanlaatuisia kysymyksiä voidaan käsitellä seuraavan kaavan kautta.

I. HISTORIALLINEN KONTEKSTI

Kansainvälisesti. Mitä tulee olosuhteisiin 1) kehityskulku alkaen toisesta maailmansodasta eteenpäin; 2) mahtava kansallinen vapautusliike ja sen sisällä, Kiinan vallankumouksen prosessi ja voitto; 3) Kuuban vallankumous ja sen seuraukset Latinalaisessa Amerikassa; 4) suuri taistelu marxilaisuuden ja revisionismin välillä; 5) Suuri Proletaarinen Kulttuurivallankumous. Avainkysymys on kuitenkin se, että nähdään, miten Gonzalon ajattelu katsoo, että tässä suuressa luokkataistelussa maailman tasolla proletariaatin ideologiassa on ilmaantunut kolmas vaihe: ensin marxismi-leninismi-mao tse-tungin ajatteluna; sekä myöhemmin, ymmärtäen sen yleispätevyyden, määrittelee sen maoismina; saavuttaen näin marxismi-leninismi-maoismin, pääasiassa maoismin, marxilaisuuden nykyisenä ilmauksena.

Kansallisesti: 1) Perun yhteiskunta sodanjälkeisenä aikana ja tämän sisällä poliittinen taistelu, ns. Kansallisdemokraattinen Rintama, APRA:n vaikutus, Odrían vallankaappaus ja taistelu hänen kahdeksanvuotista hallintoaan vastaan, taistelu apralaisten ja kommunistien välillä; ja erityisesti, byrokraattisen kapitalismin kehitys 1960-luvulla ja osittain 1970-luvulla sekä sitä seurannut jyrkkä luokkataistelu, ”velasquismi” ja sen ns. vallankumous, komprador-porvariston ja byrokraattisen porvariston (jotka ovat suurporvariston faktioita) vehkeily ja taistelu, jota opportunisti ja pääasiassa revisionismi tukivat. 2) Luokkataistelu talonpoikaisliikkeessä; 3) proletaarisen liikkeen prosessi, 4) intelligentsian liike; 5) aseellinen taistelu maaseudulla, erityisesti MIR:n ja ELN:n taistelu vuonna 1965, sen edelläkävijät Blanco, Vallejos ja Heraud, ja 6) puoluekysymys: miten puolue, joka perustettiin selvälle marxilais-leniniläiselle perustalle taantui revisionistiseksi puolueeksi, tarve jatkaa Mariáteguin tietä ja kehittää sitä sekä rekonstituoida puolue, Perun Kommunistinen Puolue, jonka Mariátegui itse perusti vuonna 1928, ja kuinka rekonstituution kautta se tuli rakennetuksi marxilais-leniniläis-maolaisena puolueena. Tässä on perustavanlaatuisia se, kuinka Gonzalon ajattelu ymmärtää syvällisesti perulaista yhteiskuntaa keskittyen ratkaisevaan kysymykseen byrokraattisesta kapitalismista, käsittää tarpeen rekonstituoida puolue ja vallata ja puolustaa valtaa kansansodalla.

II. IDEOLOGINEN PERUSTA

Gonzalon ajattelua ei voida ymmärtää ilman marxismi-leninismi-maoismia, sillä se on marxismi-leninismi-maoismin luovaa soveltamista meidän oloihimme. Avainkysymyksenä tässä on ymmärrys proletariaatin ideologian historiallisesta kehitysprosessista, sen kolmesta kehitysvaiheesta, jotka

ovat konkretisoituneet marxismi-leninismi-maoismina, pääasiallisesti maoismina. Olennaista tässä on se, pääasiallisesti, miten marxismi-leninismi-maoismia on sovellettu yleispätevänä totuutena Perun vallankumouksen konkreettisiin olosuhteisiin; niinpä gonzalon ajattelu erityisesti on pääasiallista Perun Kommunistiselle Puolueelle ja sille vallankumoukselle, jota se johtaa.

Kun ohjaava ajattelu on saavuttanut laadullisen harppauksen, jolla on ratkaiseva merkitys puolueelle ja vallankumoukselle, siitä on tullut gonzalon ajattelua, merkiten virstanpylvästä puolueen elämässä.

III. SISÄLTÖ

a. Teoria. Kuinka gonzalon ajattelu ymmärtää ja soveltaa marxismi-leninismi-maoismin, pääasiassa maoismin, kolmea perusosaa; on korostettava painoarvoa, jonka se antaa marxilaiselle filosofialle, tarpeelle muovata itsemme siinä, ja erityisesti kuinka se soveltaa ristiriidan lakia minkä tahansa kysymyksen tutkimuksessa, tähdäten aina asioiden pääasiallisen aspektin ja sen prosessin määrittämiseen; poliittisessa taloustieteessä on korostettava sitä, kuinka se huolehtii riistosuhteista ja erityisesti byrokraattisesta kapitalismista, suuntautuen vallankumouksen kypsymiseen ja kansansodan vaikutukseen perustassa, samoin kuin sitä, että se kiinnittää huomiota imperialismiin taloudellisiin suhteisiin löytääkseen niiden poliittiset seuraamukset; tieteellisessä sosialismissa on korostettava sitä, kuinka se asettaa kansansodan ja sen konkretisoimisen maassa keskiöön, kuinka se pitää aina mielessään kysymyksen vallan valtaamisesta ja erityisesti sen konkretisoimisen ja kehittämisen Uutena Valtiona.

b. Sisällöstä. Gonzalon ajattelun olennaisin ja kehittynein osa löytyy puolueen yleispoliittisesta linjasta; tämä ajattelu kannattelee suoraan linjaa ja sen viittä aspektia, ja lähtökohta tälle on se, miten se ymmärtää ja päättäväisesti ylläpitää ohjelman kurssia.

c. Gonzalon ajattelussa meidän on korostettava erityislaatuista puheenjohtaja Maon nostamien vaatimusten täyttämistä: teoreettinen lujuus, ymmärrys historiasta ja taitava käytännön politiikan hallitseminen.

IV. MIKÄ ON PERUSTAVANLAATUISTA

Perustavanlaatuisia gonzalon ajattelussa on kysymys vallasta: lyhyesti sanottuna, vallan valtaaminen Perussa, täysin ja kokonaisuudessaan koko maassa, marxismi-leninismi-maoismin yleispätevän totuuden johdonmukaisena sovellutuksena vallankumouksessamme. Koska kyse on kommunistisesta ajattelusta, ymmärretään vallan valtaaminen Perussa osana vallan valtaamista proletariaatille maailman tasolla; ymmärretään, että vallan valtaaminen maassamme, mikä tänään konkretisoituu kansankomiteoissa, tukialueissa ja perusteilla olevassa Uusdemokraattisessa Kansantasavallassa, palvelee proletariaatin diktatuurin pystyttämistä maassamme, sillä ilman sitä ei voida marssia kommunismiin. Kaiken tämän tarkoituksena on palvella lujasti ja päättäväisesti kansantasavaltojen ja pääasiassa proletariaatin diktatuurien pystyttämistä kaikkialla maailmassa kommunististen puolueiden johdon alla, uudentyypin vallankumouksellisen armeijan avulla, kansansodan kautta ja kulttuurivallankumousten kehittämiseksi, jotta kommunismi voisi valaista koko Maan.

V. TAKOMINEN KAHDEN LINJAN TAISTELUSSA

Gonzalon ajattelu on taottu pitkällisessä, päättäväisessä ja terävässä kahden linjan taistelussa puolustamalla proletaarista linjaa ja vastakkaiset linjat voittamalla. Huomionarvoimpien taistelujen joukossa nykyaikaista revisionismia vastaan käydyt taistelut ansaitsevat tulla korostetuksi, tässä sitä edustivat erityisesti Del Prado ja hänen seuraajansa; taistelu Paredesia ja

hänen oikeistolikvidaattorikoplaansa vastaan; taistelu vasemmistolikvidationismia, jota johti Sergio ja hänen itsensä "bolshevikeiksi" nimenneensä; ja taistelu aseellisen taistelun aloittamista vastustanutta oikeisto-oppoportunistista linjaa vastaan. Gonzalon ajattelu ei olisi kehittynyt ilman taistelua; ja se huomionarvoinen johto, jonka se on tarjonnut kahden linjan taistelulle puolueessa, on perustavanlaatuinen kysymys, jota meidän tulee tutkia ja josta meidän tulee oppia.

On ratkaisevaa tutkia ja pääasiassa soveltaa gonzalon ajattelua puolueen, kansansodan kehittämisen ja proletaarisen maailmanvallankumouksen palvelemiseksi enemmän ja paremmin; niinpä ratkaisevaa on oppia puheenjohtaja Gonzalolta kansan palvelemiseksi täysin rinnoin.

III. OHJELMA JA SÄÄNNÖT

OHJELMA

Perun Kommunistisen Puolueen perustana ja oppaana on marxismi-leninismi-maoismi, pääasiassa maoismi, ja tarkemmin ottaen puheenjohtaja Gonzalon, puolueemme johtajan, muovaama gonzalon ajattelu sen yleispätevän totuuden sovellutuksena Perun vallankumoukseen.

Perun Kommunistinen Puolue, Perun proletariaatin järjestäytynyt etujoukko, joka on elimellinen osa kansainvälistä proletariaattia, kannattaa erityisesti seuraavia peruseriaatteita:

- Ristiriita ikuisen aineen päättymättömän liikkeen ainoana peruslakina;
- Joukot tekevät historiaa ja "on oikein kapinoida";
- Luokkataistelu, proletariaatin diktatuuri ja proletaarinen internationalismi;
- Tarve marxilais-leniniläis-maolaiselle kommunistiselle puolueelle, joka lujasti soveltaa itsenäisyyttä, autonomiaa ja omavaraisuutta;
- Erottamaton ja leppymätön taistelu imperialismia, revisionismia ja taantumusta vastaan;
- Vallan valtaaminen ja puolustaminen kansansodalla;
- Kommunistisen puolueen militarisoiminen ja vallankumouksen kolmen välineen konsentrinen rakentaminen;
- Kahden linjan taistelu puolueen kehitystä eteenpäin ajavana voimana;
- Jatkuva ideologinen kasvu ja politiikan laittaminen aina komentoon;
- Kansan ja proletaarisen maailmanvallankumouksen palveleminen; sekä
- Ehdoton epäitsekkyys ja oikeutettu ja oikea työtyyli

Perun Kommunistisen Puolueen päämääränä on kommunismi; tästä syystä, koska nykyinen perulainen yhteiskunta on imperialismin, byrokraattisen kapitalismin ja puolifeodalismien sortama ja riistämä, on vallankumouksessa ensin demokraattinen aste, sitten sosialistinen aste, joka kehittyy myöhemmin edelleen toisiaan seuraavien kulttuurivallankumousten kautta. Nykyhetkessä puolue kehittää demokraattista vallankumousta kansansodan kautta, ja sen välittömänä tavoitteena on kulminoida se vallan valtaamiseen koko maassa; tästä syystä, nostamme seuraavat tavoitteet:

DEMOKRAATTISEN VALLANKUMOUKSEN YLEISOHJELMA

1. Tuhota perun valtio, joka on suurporvariston johtama riistäjien diktatuuri, pitäen sisällään sen ase- ja repressiovoimat, jotka ylläpitävät sitä, sekä sen koko byrokraattinen koneisto
2. Lakaista pois imperialistinen sorto, pääasiassa jenkki-imperialismin harjoittama, mutta myös neuvostoliittolaisen sosiali-imperialismin sekä minkä tahansa muun imperialistivallan tai -maan

harjoittama imperialistinen sorto; niiden monopolien, yritysten, pankkien ja kaikkien muiden omaisuuden muotojen, mukaan lukien ulkomaanvelan, yleinen takavarikointi.

3. Hävittää byrokraattinen kapitalismi, niin yksityinen kuin valtiollinenkin; sen kaiken omaisuuden, etujen ja taloudellisten oikeuksien takavarikointi uuden valtion eduksi, kuten toimitaan imperialismille kuuluvan omaisuuden suhteen.

4. Likvidoida puolifeodaalinen omaisuus ja kaikki sen ylläpitämät muodot takavarikoimalla se ja jakamalla maa talonpoikaistolle, pääasiassa köyhälle talonpoikaistolle, seuraten periaatetta ”maata sen kyntäjille”.

5. Kansallisen porvariston tai keskiporvariston omaisuuden ja oikeuksien kunnioittaminen niin maaseudulla kuin kaupungeissa.

6. Taistella Perun Kansantasavallan pystyttämiseksi luokkarintamana, joka perustuu työläis-talonpoikaissiittoon, jota johtaa proletariaatti kommunistisen puolueensa kautta; tämä toimeenpanee uuden talouden, uuden politiikan ja uuden kulttuurin toteuttaen uuden demokratian.

7. Kehittää kansansotaa, joka puolueen ehdottomasti johtaman uudentyyppisen vallankumouksellisen armeijan avulla tuhoaa vanhan vallan, pääasiassa sen ase- ja repressiovoimat, pala palalta ja palvelee proletariaatin ja kansan uuden vallan rakentamista.

8. Kulminoida Perun kansakunnan muodostamisprosessi ja puolustaa maata kaikkia imperialistisia ja taantumuksellisia hyökkäyksiä vastaan yhdistämällä se oikein vähemmistön oikeuksia suojellen.

9. Palvella Perun proletariaatin kehitystä osana kansainvälistä työväenluokkaa, palvella todellisten kommunististen puolueiden perustamista ja lujittamista ja niiden yhdistymistä elvytettyyn kansainväliseen kommunistiseen liikkeeseen, jota ohjaa marxismi-leninismi-maoismi; tämä kaikki sen eteen, että proletariaatti voisi täyttää sen suuren historiallisen tehtävän viimeisenä luokkana.

10. Puolustaa vapauksia, oikeuksia, etuja ja valloituksia, jotka työväenluokka ja joukot ovat valloittaneet verellään, tunnustaen ja taaten niiden todellisen toteutumisen ”kansan oikeuksien julistuksessa”. Kunnioittaa erityisesti uskonnonvapautta koko merkityksessään, kuten myös oikeutta uskoa tai olla uskomatta. Samoin on taisteltava jokaista joukkojen etuja vahingoittavaa toimea vastaan, pääasiassa kaikenlaisen ilmaisen työn tai henkilökohtaisten taakkojen sekä joukkoja rasittavien verojen muodossa.

11. Todellinen tasa-arvo naisille; parempi tulevaisuus nuorisolle; suojaa äideille ja lapsille; kunnioitusta ja tukea vanhuksille.

12. Uusi kulttuuri aseena kansanjoukkoja palvelevan ja proletariaatin tieteellisen ideologian johtaman kansallisuuden toteuttamiseksi. Antakaa erityistä painoarvoa koulutukselle.

13. Tukea kansainvälisen proletariaatin, sorrettujen kansakuntien ja maailman kansojen taistelua taistellen supervaltoja, yhdysvaltoja ja neuvostoliittoa, vastaan, imperialismia vastaan yleisesti, kansainvälistä taantumusta ja kaikenkarvaista revisionismia vastaan ymmärtäen perun vallankumouksen osana proletaatista maailmanvallankumousta.

14. Taistella järkähtämättä ja sankarillisesti demokraattisen vallankumouksen täydellisen voiton puolesta koko maassa, ja kun tämä aste on saavutettu, välittömästi ilman minkäänlaista katkosta, siirtyä sosialistiseen vallankumoukseen, jotta voitaisiin jatkaa ihmiskunnan marssia kohti sen

päämäärää, kommunismia, kulttuurivallankumousten kautta yhdessä kansainvälisen proletariaatin, sorrettujen kansakuntien ja maailman kansojen kanssa.

Ottaen kuitenkin huomioon sen, että demokraattinen vallankumous käy läpi seuraavien kohtien luonnehtimaa ajanjaksoa:

- 1) Perulaisen yhteiskunnan, pääasiassa byrokraattisen kapitalismin, yleiskriisin syveneminen;
- 2) Valtion suurempi taantumuksellistuminen, tänään kansamurhaaja García Pérezin johtaman fasististisen ja korporativistisen APRA:n hallinnon kautta;
- 3) Luokkataistelun kärjistyminen, joukot käsittävät kasvavissa määrin tarpeen taistella ja tehdä vastarintaa;
- 4) Kansansota kehittyy voimakkaasti ja kasvaen; sekä
- 5) Kansa tarvitsee kansantasavallan, joka rakentuu uuden demokratian periaatteille.

1988

PKP - KESKUSKOMITEA